

UNA PINZELLADA NO DEFINEIX UN QUADRE ...

- Wien... corre, tapa el dibuix de la taula, ve la Sra. Griffiths...
- Què dius Eudald?- contesto jo, ingènua i innocent com sempre.
- Wieeen! Què et penses que les taules ens les regalen? – sento una veu que crida.
- Doncs no! Deixa-la ben neta! Netejaràs tots els banys durant dues setmanes! I tremola si et torno a enganxar fent un gargot en qualsevol moble d'aquest orfenat!
- Sí, sí. sí... em sap greu. No tornarà a passar..- m'atreveixo a dir amb un fil de veu.

Ja torno a estar castigada. La Sra. Griffiths, la directora de l'orfenat *Highmoon*, no em suporta. Bé, ni a mi ni a cap dels nois i noies que vivim en aquesta institució.

Fa 15 anys que hi visc. En tinc setze. Diuen que la meva mare em va deixar a la porta, quan no arribava ni a l'any, dins d'una capsa de cartró amb un paquet d'aquarel·les i un pinzell. Totes les meves pertinences!

Les aquarel·les i el pinzell són la meva vida. Em fan sentir que sóc algú, que jo també tinc un passat, uns orígens. Jo vull ser com tothom! M'encanta pintar quan es pon el sol: la barreja de colors que dibuixen la immensa tela del cel en abraçar-se el dia i la nit em meravellen! Em passaria la vida pintant... Per aquest motiu la senyora Griffiths em castiga. Avui ha estat la taula que ha acabat pintada, però ahir van ser uns papers molt importants – va dir ella ... gairebé em mata! Els seus crits van ressonar per tota la casa.

Em poso a la feina, en tinc per estona, no sé pas com treure el dibuix de la taula...

De sobte, unes mans amigues em tapen els ulls: l'Eudald! Sempre hi és quan el necessito. L'Eudald és un xicot d'ulls de color mel amb una mirada dolça i és encantadorament pigat! Viu a l'orfenat perquè els seus pares van morir en un accident de trànsit quan ell tenia només un any. Des que ens vam veure va néixer una meravellosa entesa entre nosaltres i ja no ens hem separat més.

- E-u-dald, no sé pas com m'ho faré... – em planyo, amb la intenció que s'estovi ..
- Espera't un moment, que t'ajudo.
- Gràcies Eudald, ets el millor amic del món, no sé que faria sense tu!- li dic, regalant-li el meu millor somriure- L'Eudald em mira i em torna el somriure.

La nostra vida transcorre en la monotonia que marca l'orfenat: hores d'estudi –avorrides, monòtones -, hores de feina de neteja - molt dures, esclavitzats perquè ho hem de fer tot- i breus estones de repòs a l'hora dels àpats. Monotonia. ,

Però nosaltres dos tenim un secret!

Tot feinejant, vam descobrir a les golfes una l'habitació on hi ha una finestra que ens regala unes vistes meravelloses emmarcant la posta de sol com un quadre de Van Gogh! És el nostre refugi. Ens hi escapem les poques estones lliures que podem *robar* a les pesades hores de feina o a les avorrides hores d'estudi ...és el nostre món on podem somiar tot allò que volem ser.

Hem aconseguit reparar la taula – no ha costat gaire, és vella i atrocinada- Necessito un bri d'aire pur, necessito respirar d'alè dels ametllers florits que ens regala aquest febrer que ja vol despullar-se del fred de l'hivern. Em faig fonedissa i pujo al nostre cel. Aquí trobo la pau que necessito. Tinc ganes de pintar. Busco un bocí de paper que pugui ser la meva improvisada tela i, entre dos llibres vells, en trobo un de plegat.

La meva sorpresa creix quan m'adono que el full està escrit amb la lletra de l'Eudald, lleugerament inclinada cap a la dreta- com espigues de blat acaronades pel vent de ponent, diu ell – Començo a llegir el text però un sentiment de dubte m'atura. Potser és un text privat – penso-, però la meva curiositat pot més que els dubtes i llegeixo.

Es diu Wien Birbeck i té setze anys. Els seus cabells arrissats són com el reflexe del sol dins les onades del mar dels seus blaus i preciosos ulls. Són els ulls més bonics que he vist mai i la seva mirada és intensa. Té els llavis molsuts i vermells i sempre somriu. Té unes pigues a les galtes que li endolceixen l'expressió i li donen un aire d'adolescent trapella i divertida – i realment ho és! - És una capsa de sorpreses.! L'admiro. Sap fer-me sortir de la monotonia dels dies només amb una paraula que als seus llavis té música. Li encanta pintar, m'encanta com ho fa. L'estimo moltíssim.

Quina meravella! Sentir-se estimada és el millor regal!

No s'han acabat les emocions. La Dèbora, l'ajudant de cuina, em dóna una carta amb un gest de satisfacció. Pujo a l'habitació, encuriosida. Obro la carta. Llegeixo:

Benvolguda senyoreta Wien,

Li comuniquem que ha guanyat el concurs d'aquarel·la organitzat per la nostra entitat la tardor passada. Tal i com consta a les bases, guanyar aquest concurs suposa aconseguir una beca a Londres, a la prestigiosa Brithish Art School..

Li recordem que el curs comença el proper mes de juny.

Salutacions cordials, Jonathan Smith. President de l'Associació de Joves Talents

En aquest mateix instant el meu petit món es va aturar. Res tenia sentit, només les paraules que acabava de llegir. La veu de l'Eudald em fa tornar a la realitat.

- Eii! I què? em diràs que diu la carta o bé ho hauré d'esbrinar tot sol?

No tinc paraules. La meva alegria és enfosquida per les paraules que sé que he de pronunciar a continuació. La meva alegria serà també un adéu.

L'Eudald s'adona que a la meva expressió hi ha un cel brillant però que també hi ha núvols de tempesta. Em coneix molt bé, massa.

Només em diu quatre paraules, les justes, les que necessitava sentir:

- Em falten set mesos i tres dies per complir divuit anys. Et vindré a trobar.

Tinc vint-i-cinc anys, sóc professora d'art a Londres, on m'he instal·lat perquè estic enamorada d'aquesta impressionant ciutat que ha canviat el meu destí.

He trobat la meva família. Només queda la meva germana Julie. He conegut la trista història que va obligar la mare a deixar-me a l'orfenat perquè li quedaven mesos de vida i la meva germana adolescent no podia fer-se càrrec d'un nadó. He plorat molt.

Tinc xicot, sí, és clar, es diu Eudald. Estudia a Nova York i ens casarem l'any vinent.

Els dissabtes dono classes de pintura a la sala Van Gogh de l'orfenat de *Highmoon* que ara dirigeix la meva estimada Dèbora. I sempre recordo als meus petits pintors que, per una pinzellada on no toca, el quadre no deixa de ser meravellós, que han de continuar pintant per aconseguir que la pinzellada esdevingui la seva millor obra.

Les històries sempre tenen un final feliç, si no és així, és que no estan acabades.